

Egyszer lent, egyszer fent

A Debrecen étterem fölött lakik Varga László (Bajcsy-Zsilinszky u. 16.) és éppen ez okoz bosszúságot neki és a többi lakóknak már évek óta. Ha az étterem konyhájában engedik a vizet, az emeleten hiába nyitják ki a csapokat. Márpedig az étterem konyhájába kell a víz. A lakók olykor beszappanozva vagy fogkrémtől haboson várnak félórát is, míg az emeleten újból folyik a víz a csapokból. A lakók az illetékesektől régóta várják a segítséget.

Ez a belvárosi műemlék-épület más kellemetlenséggel is szolgál lakóinak. Az udvarban, a pincében nyüzsgőnek a patkányok és az egerek. Vonzza őket a szét-szóródott konyhai hulladék, amely már nem fér el a kukatartályokban.

Nem lehetne az étterem konyhájának külön tartályokat adni? És a hivatlan látogatók irtásáról miért csak a fővárossal kapcsolatban olvashatunk?

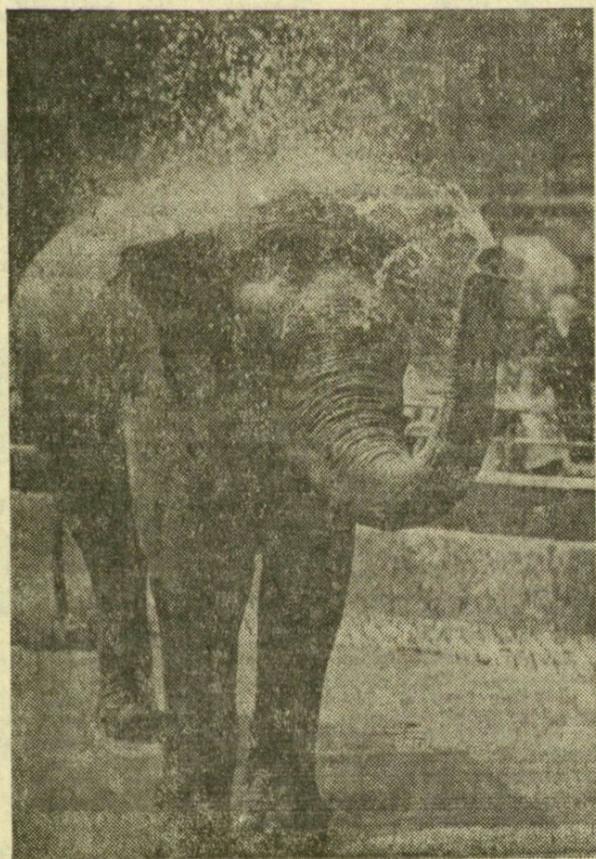
Tevékeny öregkor

Egymás után kapjuk a híreket arról, hogy Szegedre jöttek üdülni más megyék szociális otthonainak lakói, és az itteni idős emberek vendégül látták őket. Gyakran értesülünk kulturális rendezvényekről, kirándulásokról, arról, hogy egy-egy intézmény ajándékkal kedveskedik az idős embereknek.

A múlt héten a harmadik kerületi öregek napközi otthonából kaptunk levelet. A 70-80 éves nénik, bácsik arról számolnak be, hogy milyen feledhetetlen élményben volt részük egy autóbussz kiránduláson, amelyet a harmadik kerületi hivatal szervezett számukra. Sokan eddig nem is jutottak túl a város határain, s most lát-

Intézkedtek az illetékesek

Tekintettel arra, hogy éppen az idegenforgalmi igények közepén következett be a kánikula és a velejáró vízhiány, az illetékesek új szöveket helyeztek üzembe a Dugonics téren. Az intézkedés révén megszűntek a lakosság panasza

Jóleső érzés, hogy olvasóink bizalommal fordulnak hozzánk, s ötleteiket, javaslataikat, véleményüket a lapban megjelent cikkekről levélben elküldik nekünk. Annak is örülünk, ha a város életében előforduló torz jelenségekre, hibákra felhívják figyelmünket. Es szívesen segítünk bajba jutott embereknek is, amennyire az módunkban áll. Sajnos, azonban mindig akad olyan levél, amely teljesen személyes jellegű. Ezen a héten például egy tápéi olvasónk szomszédjára panaszkodik. Leírja, hogyan leselkedik, hallgatózik a mellettük lakó asszony, és hogy a családnak rossz híre kelt a faluban. Olvasónk kellemetlen helyzetét megértjük, de ennél többet sajnos nem tudunk tenni. Vannak esetek, melyekben legfeljebb csak a bíróság tud igazságot tenni, ha a haragosoknak nem sikerül zöld ágra vergődniük.

A második antennaháború

Nemrégiben írtunk lapunkban arról a harcról, mely az IKV és a Párizsi körút egyik házának lakói között folyt. Ez készítette dr. Somogyi Jánost (Tarján, 330/B. ép.) arra, hogy a tarjániak panaszát is papírra vesse. Amikor februárban beköltözött új lakásába, meglepődve nézte a többi ház erkélyére, ablakára felszerelt antennákat. Akkor nem értette, miért van ezekre szükség, hiszen minden új épület tetején van központi. Néhány nap múlva fény derült a titokra, amikor az ő házukra felszerelt pózna is felmondta a szol-

gálatot. Kiskunhalasról hívtatták a szerelőket, akik megállapították, hogy a hibát az építők követték el, a javításhoz egyes lakásokban a falat meg kellene bontani. S mivel nincs, aki ezt a munkát vállalná, ki-ki használja a maga antennáját, s közben egyesek fizetik a központi használatának díját, mások viszont az IKV hozzájárulásával mentesültek ettől.

Vajon meddig fog tartani ez a felemás megoldás? Ha valóban a DÉLEP ludas a dologban, nem kellene mihamarabb helyrehoznia a hibát?

Hogy látva lássanak...

Ifj. Narozsnik Ferenc (Tisza Lajos u. 36.) a város-gazdálkodási vállalat autóra panaszok, melyek majdnem okozói lettek egy balesetnek. A locsoló- és sepregetőkocsik ugyanis gyakran úgy állnak meg a Petőfi Sándor sugárúton, a Szivárvány-kitérőnél, hogy a gyalogosok és az úton közlekedő járművek vezetőit akadályozzák a látásban.

Felesége és ő több járókelővel elindult a zebrán a másik oldalra. Már az út kö-

zepe felé jártak, amikor egy Trabant dudálására megtorpantak. A kocsi nem állt meg, hanem a járda pereme és a gyalogosok között elhúzott. Olvasónk méltatlankodása érthető, hiszen — mint írja — felesége néhány nap múlva várta a kisbabát.

Sajnos, gyakran takarja el a járművezetők elől a kilátást egy-egy rossz helyen parkírozó autó. Ilyenkor legalább van remény arra, hogy néhány órán belül elvezeti onnan kocsiját a tulajdonos. Minden reggel bosszankodhat azonban az a gépjárművezető, aki Odesszából indul munkahelyére és a Rózsa Ferenc gimnázium elől kanyarodik a Népkert sora. A kanyar előtt ugyanis egy gyorsan lombosodó fácska teljesen eltakarja a gyakran ott hűsölő vagy dolgozó utcaseprőt és a másik oldalra tartó gyalogosokat. S hogy ne a szerencse mentsen meg embereket a balesettől, talán nem kellene sajnálni azt a fát...

Üzenetek

„Nyugdíjas háztulajdonosok”: Az kérdezik, ha a tulajdonukban levő magánház

lehulló vakolata megsért valakit, ki a felelős ezért? Ok, még akkor is, ha nincs pénzük a tatarozásra? Kérdésükre a polgári törvénykönyv 354. § adja meg a választ: ilyenkor kizárólag az épület tulajdonosa a felelős. Ha a házat nem tudják felújítani, adják el lakáscserével és további gondjuk megszűnik. Szabó András (Zákány u. 17.): Javaslátat tolmácsoljuk: a buszokat ne olyan színűre festék, mintha kifakultak volna. A Zsiguli-taxik ajtóit pedig Szeged címerével díszítsék. Vargha Irén: Azzal, hogy az szonyok csak akkor végezzenek egyetemet alacsonyabb képesítésű férfiak mellett, ha azután meg nem nézik le életük párját, mi is egyetértünk. Fodor József (Alsó Kikötő sor 12.): Nem hinnénk, hogy a buszvezetők minden miniszoknyás lányt „bárho!” megállnak, az idős embereknek még a hivatalos megállóban sem. Vannak udvarias vezetőik.

Aranydíjas a Helikon kiadó

Nagy elismerést szereztek, 29 kitüntetést, oklevelet kaptak a legszebb köntösű magyar könyvek, illetőleg készítőik az idei nemzetközi könyvművészeti kiállításán Lipcsében — közölte Lengyel Lajos Kossuth-díjas nyomdaigazgató, a lipcsei szereplés eredményeit. A lipcsei kiállítás ezúttal is impozáns seregszemléje volt. Könyvtervező művészet és a sokszorosító technika legmagasabb színvonalú alkotásainak.

A kiállításon 61 ország kiadó vállalatai, nyomdászai, illusztrátorai, könyvtervező művészei mutatták be produktaikat: összesen hatezer művet sorakoztattak fel.

A magyar kiadók és nyomdák közül aranydíjat kapott a Helikon kiadó: a magas művészi színvonalú albumaért, és bibliofil kiadványaiért.

Szombaton búcsúzik a Borisz Godunov

Szombaton, augusztus 7-én este kerül sor a dóm előtti színpadon Muszorgszkij Borisz Godunov című operájának utolsó, negyedik előadására. A nagy művészi sikert jelentő produkció egyre nagyobb tömegeket vonz a szabadtéri színpad nézőterére. Képünkön a címszerep alakítója, a világhírű bolgár énekes, Nikola Gyuszelev, az opera egyik drámai jelenetében Xéniával, Borisz Godunov lányával, akit Berdál Valéria mutat be.

Dizsur orgonaestje

A nyári évad második orgonahangversenye hangzott el hétfőn este a dómában. A szegedi filharmónia által megrendezett koncert szólójaként ezúttal a fiatal szovjet orgonaművész, Szergej Dizsur ismertük meg. A műsor első részében elhangzott — a koncertpódiomokon ritkábban hallható — klasszikus művek előadómódjáról nem lehet egyöntetű elismeréssel szólnunk, bár az előadott művek hangszinkombinációi mindvégig stílushűek voltak, és különösen J. S. Bach *Két korálélejtékének* előadásánál, a különböző színváltozatok zökkenőmentesen követték egymást. Sajnos, a tempók ingadozása, és kissé túlzott lassúsága miatt a koncert első része vontatottá vált.

A hangverseny második részéről már kedvezőbb volt a vélemény: a művész itt főleg a XX. század zenei terméséből mutatott be néhány orgonaművet. Modern zenei interpretálása — mindenekelőtt a kitűnő *Messiaen*-mű szellemes, nagyszerű előadását kell kiemelni — mind technikai, mind zenei-formaalkotói szempontból maradéktalan, érdekes élményt nyújtott.

K. L.

Mezőgazdasági bemutatók Széksóstón

Az ünnepi hetek rendezvényeként ma, szerdán délután nyitják meg a kiskundorozsmai Széksóstó területén a kertészeti és a háztáji kisállattenyésztő kiállítást, s a hétvégi ház bemutatót. Ezeket a bemutatókon több mint félezer kisállatot, továbbá gyümölcsösök, szőlősök és dísznövények szaporítóanyag-fajtáit mutatják be.

Sifilis József tevétele

Aki szabadtéren kezdte

A szabadtéri operaénekléshez erős torokra, biztos énektechnikára, jó kondícióra, csiszolt mozgáskultúrára van szükség. Mindezek a dolgok az Operaház fiatal lírai baritonjának, Miller Lajosnak az esetében valahogy szerencsésen „összejöttek”. Alig akad ma hazai énekesünk, aki az utóbbi években annyit szerepelt volna szabadtéri operaelőadásokon, mint ő.

— Művészi pályám — mondta — valójában szabadtéri produkcióval kezdődött. Egyébként nem énekesnek készültem, hanem testnevelő tanárnak. Mások biztatására kezdtem éneket tanulni. Háromhónapi stúdium után nem a testnevelési főiskolára, hanem a Zeneakadémiára mentem el főveléti vizsgára. Fölvettem. 1967-ben az Opera magánénekesé lettem. Beugrással kerültem életemben először szabadtéri színpadra. 1969-ben a Faust margitszigeti szabadtéri előadásán a megbetegedett Bende Zsoltól én vettem át Valentint. Ez volt életemben az első igazán jelentős szerep, és az első igazi siker is. Ekkor „tűntem fel”. Pár héttel ezután Szegeden is bemutatkoztam,

mégpedig a Carmen egyik csempészének szerepében. Azóta — úgy látszik — „ideszoktam”: tavaly *Silviót* énekeltem a Bajazzókban, az idén a Godunovban a *Duma titkárának* szerepét kaptam. Ez az utóbbi nem parádés főszerep, de valamikor *Svéd Sándor* is énekelte. A fertőrákosi barlangszínház és a szentendrei nyári szabadtéri színház operaelőadásai végeztével jöttem Szegedre. Szabadtéri repertoárom már jóformán nagyobb, mint az operaházi. A szabadtéri színpad, különösen a szegedi, kemény, de jó iskola az énekesnek.

Kétbalkezes döntés

Ritkán szoktam televízió elé ülni. Tegnap odacslogatott a műsor: a „Szöged híres város” című új szabadtéri riportfilmet ígérték. Mint szegedi lakost, és mint nyaranta a játékok körül szorgoskodó újságíró egyaránt érdekelt a vállalkozás. A sok hasonló kisfilm után ugyan mi újat, érdekeset tudnak mondani rólunk az országnak, hogyan csinálnak kedvet az ideutazásához? — engem ez érdekelt elsősorban. Másokat persze más. Valahogyan azonban minden városát szerető szegedi benne volt a buliban; később utánanéztam, nagyon sokan várták az új kisfilmet.

De hiába várták. Az történt ugyanis, hogy a Magyarország—NDK női kézilabda-mérkőzés a hosszabbítás miatt nagyon elhúzódott, s emiatt a meghirdetett műsorból természetesen ki kellett hagyni valamit. A tévé a szegedi riportfilm vetítését halasztotta el. A szegediek hoppon maradtak.

En azonban nem mint hoppon maradt szegedi dühödtem föl. A filmet nem ismerem: még az is lehet, hogy jól jártunk. Rossz is lehet a film. Mint újságíró, nem értem a döntést. Három lehetőség közül

lehetett választani. Az egyik a Kuckó című ismeretterjesztő műsor volt, amely a tulipánhagymák kora tavaszi és késő őszi tennivalóival foglalkozott. A másik Fellegi Tamás zongoraművész műsora. A harmadik a szegedi riport. A három műsor közül időszerűsége, aktualitása csak a szegedinek van. A virághagymákkal ebben a forró nyárban az égvilágon semmit sem kell csinálni, s Fellegi kitűnő zongorajátéka éppolyan nagyhatású de-emberben, mint most. Az idő múlásával csak a szegedi műsor romlik. Az ünnepi hetek derekán járunk már, az igazat megvallva egy kicsit el is késett a tévé. Gondolom, azért hetek múlva is lehet majd vetíteni. Csakhogy akkor már nyilvánvalóan egészen más hatással.

A filmet nyilván a hatás kedvéért csinálták. Ezért nem értem, hogyan mondhattak le ilyen könyveden erről. Ezzel ugyanis, ahogyan ma mondják, csökkent munkájuk hatása.

Különösen itt nálunk, Jót akartak tenni: ez volt a szándék. S az eredmény? Feldühítették a szegedieket, Micsoda különbség!

Ö. L.